

Бульбашка, Соломинка і Вуглик

У бабусі, у старенької, лежав Пузирець у комірчині. Відчинила раз старенька свою комірчину — Пузирець-то й вискочив. Вискочив та й давай хизуватися: «Немає мені, Пузирцеві, тут рівного удалця, ні з ким мені, богатиреві, силою помірятися. Піду я в чужі-дальні краї, в Єрусалим-град, з басурманами воювати». Назбирав собі Пузир хоробрих товаришів, Вуглика та Соломинку, і пішли вони в невідомі краї: через поріг — у сіни, із сіней — на ґанок. А біля того ґанку побачили молодці широке озеро: ціле відро води дівчина пролила.

Каже Пузир-богатир: «Перекинься ти, Соломинко, через озеро з берега на берег: ми по тобі перейдемо». Перекинулась Соломинка. Вуглик — він гарячий — уперед стрибнув. На самій середині озера замутило у Вуглика зі страху в голові, зупинився він... Як закричить Соломинка: «Батечки, жарко! Рідненькі, горю! Пече мене Вуглик!..» Перегоріла та й булть разом із Вугликом у воду. А Пузирець сміявся-сміявся, регочучи, з ґанку впав і об камінь розбився.

Коли б не ця біда — не побачили б тепер басурмани Єрусалима-града!